

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 767

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 10 noiembrie 2009

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI		
24. — Hotărâre privind validarea unui membru interimar al Consiliului Superior al Magistraturii	1	8–9
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 1.266 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 9 și art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă.....	2–3	10–11
Decizia nr. 1.268 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385 ¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală	3–4	11–12
Decizia nr. 1.271 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945–22 decembrie 1989 și art. 329 din Codul de procedură civilă	4–6	12–13
Decizia nr. 1.275 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 331, art. 361 alin. 1 lit. a) și art. 385 ⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală	7–8	14–15
Decizia nr. 1.280 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 108 ¹ alin. 1 lit. b), art. 108 ⁴ și art. 108 ⁵ din Codul de procedură civilă		15–16
Decizia nr. 1.282 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 alin. 1 teza întâi din Codul civil și art. 673 ⁵ alin. 2 din Codul de procedură civilă		
Decizia nr. 1.283 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (4) ¹ din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii		
Decizia nr. 1.287 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei		
Decizia nr. 1.296 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945–22 decembrie 1989		
Decizia nr. 1.326 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1337 din Codul civil		

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

privind validarea unui membru interimar al Consiliului Superior al Magistraturii

În temeiul prevederilor art. 133 alin. (2) lit. a) și alin. (4) din Constituția României, republicată, precum și ale Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Până la alegerea unui nou membru, Gheorghe Buta, ca urmare a delegării doamnei judecător Senatul îl validează în calitate de membru interimar al Lidia Bărbulescu în funcția de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din data de 9 noiembrie 2009, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
TEODOR VIOREL MELEȘCANU

București, 9 noiembrie 2009.

Nr. 24.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.266

din 8 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 9 și art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 9 și art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Eugene Y. Weissman, Mariana Bălan, Karin Humbert, Liana Alberta de Neuberger, Eric Albert Weissmann și Kirstin Pilarcik/Lamphere în Dosarul nr. 42.194/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorii excepției, avocatul Dumitru P. Mihai din cadrul Baroului București, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Având cuvântul, avocatul autorilor excepției solicită admiterea acesteia, expunând, pe larg, motivele formulate în fața instanței de judecată. În plus invocă, direct, în fața Curții, neconstituționalitatea art. II alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, așa cum a fost modificat de Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea acestei ordonanțe, pentru aceleași motive de neconstituționalitate pe care le-a invocat cu privire la art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât criticile de neconstituționalitate privesc atât modificarea legii, cât și aplicarea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 42.194/3/2007, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 9 și art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Eugene Y. Weissman, Mariana Bălan, Karin Humbert, Liana Alberta de Neuberger, Eric Albert Weissmann și Kirstin Pilarcik/Lamphere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât condiționează admisibilitatea cererii de revizuire de producerea unor consecințe grave care continuă și la data introducerii cererii, iar pe de altă parte — referitor la art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă — hotărârea asupra

cererii de revizuire este supusă căilor de atac existente la data pronunțării hotărârii revizuite.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă pentru cauze cu minori și de familie apreciază că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă contravin Constituției, iar prevederile art. 725 alin. 3 din același cod sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 322 pct. 9 și art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă, cu următoarea redactare:

— Art. 322 pct. 9: *„dacă Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, iar consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.”;*

— Art. 725 alin. 3: *„Hotărârile pronunțate înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămân supuse căilor de atac și termenelor prevăzute de legea sub care au fost pronunțate.”*

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind liberul acces la justiție și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând critica de neconstituționalitate cu privire la art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că autorul excepției solicită, de fapt, modificarea soluției legislative criticate, întrucât textul de lege criticat condiționează admisibilitatea cererii de revizuire de producerea unor consecințe grave care continuă și la data introducerii cererii.

Acceptarea unei asemenea critici ar echivala cu transformarea instanței de contencios constituțional într-un legislator pozitiv, ceea ce ar contraveni art. 61 din Constituție, potrivit căruia *„Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării”*, precum și art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia *„(3) Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*.

Referitor la motivul de neconstituționalitate invocat cu privire la art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că acesta nu privește textul de lege criticat, ca atare, ci aplicarea în timp a acestuia, aspect care excedează competenței instanței de contencios constituțional.

Și, în fine, cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. II alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, ridicată direct în fața Curții Constituționale, se

constată că aceasta nu poate fi primită pentru faptul că astfel s-ar încălca prevederile art. 146 lit. d) din Constituție și art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992. Potrivit acestor prevederi legale, excepția se ridică în fața instanței judecătorești, părțile fiind în drept să o dezbată, depunând dovezile și probele pe care le cred necesare și exercitându-și drepturile procesuale ce le aparțin, ca în orice cauză pendinte pe rolul unei instanțe judecătorești.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 9 și art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Eugene Y. Weissman, Mariana Bălan, Karin Humbert, Liana Alberta de Neuberger, Eric Albert Weissmann și Kirstin Pilarcik/Lamphere în Dosarul nr. 42.194/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.268

din 8 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Floruța Octavian Adrian în Dosarul nr. 5.418/111/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.418/111/2005, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Floruța Octavian Adrian.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate nu satisfac nici exigențele Constituției, nici pe cele europene în materia dreptului la o cale de atac împotriva unei hotărâri de condamnare, din moment ce permit judecarea cauzei după regulile de judecată în fond și condamnarea unui inculpat pentru prima dată în recurs, hotărârea de condamnare fiind definitivă.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „*Instanța, judecând recursul, pronunță una din următoarele soluții: [...] 2. admite recursul, casând hotărârea atacată și: [...] d) dispune rejudecarea de către instanța de recurs în cazurile prevăzute în art. 385⁹ alin. 1 pct. 11—20, precum și în cazul prevăzut în art. 385⁶ alin. 3.*”;

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Floruța Octavian Adrian în Dosarul nr. 5.418/111/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.271

din 8 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și art. 329 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vera Bulahov în

Dosarul nr. 3.719/299/2007 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că motivul de neconstituționalitate invocat de către autor nu privește textul de lege criticat, ca atare, ci aplicarea acestuia, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.719/299/2007, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și art. 329 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Vera Bulahov într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, faptul că prevederile criticate nu îndeplinesc condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate, consacrate atât în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cauzele *Păduraru contra României*, 2005, *Rotaru contra României*, 2000, și *Sunday Times contra Regatului Unit*, 1979), cât și în jurisprudența Curții Constituționale a României (Decizia nr. 61/2007). Prin urmare, imprevizibilitatea legislației referitoare la domeniul proprietății private constituie, în sine, o încălcare a drepturilor prevăzute de Constituție. Arată că, fără nicio justificare, prin prevederile de lege criticate au fost declarate ca fiind abuzive și preluările de imobile care au respectat legislația în vigoare la acea dată. Totodată, susține că statul avea obligația de a menține un just echilibru între interesele celor două categorii de proprietari, respectiv foștii proprietari și cumpărătorii de bună-credință ai imobilelor, fără a discrimina vreuna dintre cele două categorii.

În ceea ce privește prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă, arată, în esență, că, în situația soluționării cauzei și pronunțării unei hotărâri de către instanța judecătorească anterior soluționării unui recurs în interesul legii ori anterior publicării deciziei pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța nu ia în considerare soluția instanței supreme, în aceste condiții părțile nebeneficiind de o justiție egală pentru toți.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că prevederile art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 nu contravin Legii fundamentale, întrucât, astfel cum a reținut Curtea Constituțională în jurisprudența sa, soluția de restituire a unor categorii de imobile este rezultatul opțiunii legiuitorului și are la bază exercitarea dreptului pe care acesta îl are de a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și a abuzurilor din regimul trecut. În ceea ce privește prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă, consideră că partea este nemulțumită de modul de interpretare de către prima instanță de judecată a textului de lege criticat, aspect care excedează competenței Curții Constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că prevederile art. 2 alin. (1) lit. a) și lit. h) din Legea nr. 10/2001 dispun pentru viitor și se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Totodată, acestea sunt rezultatul opțiunii legiuitorului, care poate decide asupra modului de reparare a injustițiilor și a abuzurilor din legislația anterioară, în conformitate cu dispozițiile constituționale potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. De asemenea, consideră că prevederile criticate nu sunt de natură să îngreudească dreptul părților de se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea acestuia într-un termen rezonabil. În ceea ce privește prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă, apreciază că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 124 alin. (2), ci au ca scop asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii pe întreg cuprinsul țării. În fine, consideră că dispozițiile art. 26 alin. (1) din Constituție nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, în urma adoptării Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următorul conținut:

„(1) În sensul prezentei legi, prin imobile preluate în mod abuziv se înțelege:

a) imobilele naționalizate prin Decretul nr. 92/1950 pentru naționalizarea unor imobile, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 119/1948 pentru naționalizarea întreprinderilor industriale, bancare, de asigurări, miniere și de transporturi, precum și prin alte acte normative de naționalizare; [...]

h) orice alte imobile preluate de stat cu titlu valabil, astfel cum este definit la art. 6 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare;”.

Totodată, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

„Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul,

pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.

Deciziile prin care se soluționează sesizările se pronunță de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, ale art. 26 alin. (1) privind viața intimă, familială și privată, ale art. 44 alin. (2) și (3) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată și ale art. 124 alin. (2) potrivit cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. Totodată, consideră că prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. În privința prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că aspectele invocate de către autor privesc probleme de aplicare a legii, care nu intră însă în sfera controlului de constituționalitate. Potrivit art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea acesteia, Curtea Constituțională asigură controlul de constituționalitate prin raportare la prevederile Legii fundamentale, aplicarea reglementărilor legale revenind instanțelor judecătorești și, ca atare, excepția este inadmisibilă.

II. Prevederile art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 196 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 27 martie 2006, Curtea a respins excepția și a reținut că autorii acesteia solicită, în fapt, modificarea conținutului normei legale criticate, în sensul adaptării ei la principiile protecției drepturilor omului și a libertăților fundamentale, evidențiate în jurisprudența instanței

de contencios european a drepturilor omului, aspecte care excedează competenței instanței de contencios constituțional. Modificarea conținutului unei norme juridice, cu respectarea condițiilor de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate, este atributul exclusiv al legiuitorului, în temeiul dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.” Curtea a constatat că dreptul oricărei persoane la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil nu a fost încălcat, câtă vreme instanța de judecată a examinat în fond cauza dedusă judecării și s-a pronunțat asupra existenței dreptului de proprietate pretins de reclamant.

Soluția și considerentele pronunțate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând temeiuri care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

În plus, în prezenta cauză, față de susținerile autorului excepției privind jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la respectarea criteriilor de calitate, accesibilitate și previzibilitate ale normelor juridice, se constată că aceeași instanță europeană a statuat, de exemplu prin hotărârea pronunțată în cauzele *Cantoni contra Franței*, 1996, și *Rekvenyi contra Ungariei*, 1999, că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării. De aceea, rămâne în sarcina judecătorilor ca, în cadrul actului de justiție pe care îl îndeplinesc, să decidă cu privire la interpretarea și aplicarea unor norme legale.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în jurisprudența sa (*Dumitru Popescu contra României*, 2007, *Vermeire contra Belgiei*, 1991) faptul că prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale fac parte integrantă din ordinea juridică internă a statelor semnatare, acest aspect implicând obligația pentru judecătorul național de a asigura efectul deplin al normelor acesteia, asigurându-le preeminența față de orice altă prevedere contrară din legislația națională.

Celelalte dispoziții constituționale nu au incidență în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vera Bulahov în Dosarul nr. 3.719/299/2007 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.275

din 8 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 331, art. 361 alin. 1 lit. a) și art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroi	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 331, art. 361 alin. 1 lit. a) și art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Elena Neculai în Dosarul nr. 9.410.1/55/2007 al Tribunalului Arad — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.410.1/55/2007, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 331, art. 361 alin. 1 lit. a) și art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Elena Neculai.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece interzic exercitarea apelului ca și cale de atac ordinară, încălcând astfel „dreptul constituțional de a accesa toate căile de atac”. În ceea ce privește art. 331 din Codul de procedură penală, se arată că este neconstituțional, deoarece lasă la latitudinea judecătorului să admită sau nu un mijloc de probă. Se consideră că probele propuse înaintea judecătorului trebuie în mod obligatoriu să fie acceptate de instanță pentru aflarea adevărului și pentru a permite părții să își prezinte proba așa cum a solicitat-o.

Tribunalul Arad — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. Arată că accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil nu presupun accesul la toate gradele de jurisdicție și obligativitatea parcurgerii unui număr de trei grade de jurisdicție în materie penală, legiuitorul având dreptul ca prin legi speciale să stabilească căile de atac și condițiile în care pot fi exercitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 331, art. 361 alin. 1 lit. a) și art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 331: *„Dacă din cercetarea judecătorească rezultă că pentru lămurirea faptelor sau împrejurărilor cauzei este necesară administrarea unor probe noi, instanța dispune fie judecarea cauzei în continuare, fie amânarea ei.”*

— Art. 361 alin. 1 lit. a): *„Sentințele pot fi atacate cu apel. Nu pot fi atacate cu apel: [...] a) sentințele privind infracțiunile pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.”*

— Art. 385⁶ alin. 3: *„Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 385⁹, iar instanța este obligată ca, în afara temeiurilor invocate și cererilor formulate de recurent, să examineze întreaga cauză sub toate aspectele.”*

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și ale art. 129 — *Folosirea căilor de atac*. Se invocă, de asemenea, dispozițiile art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dublul grad de jurisdicție în materie penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

Contrar susținerilor autorului excepției, dispozițiile art. 331 din Codul de procedură penală dau expresie dreptului părților la un proces echitabil. Astfel, pentru a contribui la soluționarea cauzei și la realizarea scopului procesului penal, probele propuse de părți trebuie să fie concludente și utile. Administrarea de probe care nu au niciun efect asupra soluționării cauzei, ori pentru dovedirea unor aspecte asupra cărora organele judiciare s-au edificat deja, nu ar conduce decât la tergiversarea soluționării cauzei.

În ceea ce privește dispozițiile art. 361 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, acestea sunt în concordanță cu prevederile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, care dau în competența exclusivă a legiuitorului stabilirea competenței, a procedurii de judecată și a căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, precum și cu cele ale art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dublul grad de jurisdicție în materie penală.

Tot astfel, prevederile art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală nu aduc nicio atingere dreptului la un proces echitabil, Curtea reținând în acest sens în jurisprudența sa următoarele: „faptul de a nu putea folosi [...] calea de atac a apelului nu afectează drepturile procesuale [...], având în vedere dispozițiile art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, care prevăd că

recursul, în acest caz, nu se limitează la motivele de casare enumerate de art. 385⁹ din Codul de procedură penală, iar instanța este obligată să examineze întreaga cauză sub toate aspectele” (Decizia nr. 156 din 17 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 26 mai 2003).

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 331, art. 361 alin. 1 lit. a) și art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Elena Neculai în Dosarul nr. 9.410.1/55/2007 al Tribunalului Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.280

din 8 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 108¹ alin. 1 lit. b), art. 108⁴ și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 108¹ alin. 1 lit. b), art. 108⁴ și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Busuioceanu în Dosarul nr. 19.562/300/2006 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 19.562/300/2006, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 108¹ alin. 1 lit. b), art. 108⁴ și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă. Excepția a fost ridicată de Mircea Busuioceanu într-o cerere de reexaminare a amenzii judiciare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, faptul că încheierea prin care se soluționează cererea de recuzare și se dispune aplicarea amenzii se pronunță în camera de consiliu, fără citarea părților și fără administrarea vreunei probe, astfel că judecătorul se pronunță asupra bune sau rele credințe a persoanei care a formulat cererea de recuzare, în absența acesteia și fără a-i da posibilitatea să se apere și „să-și dovedească buna-credință”.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că amenda judiciară se aplică în lipsa părții, fără citarea acesteia, însă dreptul la apărare nu este încălcat de vreme ce partea are la dispoziție calea de atac a cererii de reexaminare, potrivit art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, putând învedera și proba argumentele în sensul scutirii sau reducerii amenzii judiciare aplicate. Faptul că cererea de reexaminare se soluționează în camera de consiliu nu afectează dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al părții, atâta timp cât textul de lege criticat pentru neconstituționalitate nu reglementează împrejurarea că cererea se soluționează fără citare. Consecința acestui fapt este aceea a aplicării regulii generale în materia dreptului procesual civil, respectiv citarea, de vreme ce printr-o dispoziție expresă nu se prevede contrariul. În concluzie, atâta timp cât partea are la

dispoziție o cale de atac împotriva sancțiunii aplicate, prilej cu care își poate exprima poziția față de măsura dispusă, iar la soluționarea acestei căi de atac se impune citarea sa, putând astfel să se prezinte personal pentru susținerea punctului său de vedere, rezultă că dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil sunt garantate. Mai mult, judecătorul care aplică sancțiunea amenzii judiciare pentru exercitarea cu rea-credință a dreptului procesual de a formula cereri de recuzare este ținut să arate motivele care au format convingerea în sensul existenței relei-credințe, folosind în acest scop, ca probe, înscrisurile de la dosar coroborate cu prezumțiile simple.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea nu împiedică părțile interesate să apeleze la instanțele judecătorești și să se prevaleze de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil. Totodată, consideră că normele criticate nu aduc atingere principiului constituțional potrivit căruia dreptul la apărare este garantat. Face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 109/2008, nr. 741/2008, nr. 231/2009 și nr. 462/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 108¹ alin. 1 lit. b), art. 108⁴ și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

— Art. 108¹ alin. 1 lit. b):

„Dacă legea nu prevede altfel, instanța, potrivit dispozițiilor prezentului articol, va putea sancționa următoarele fapte săvârșite în legătură cu procesul, astfel:

1. cu amendă judiciară de la 500.000 lei la 7.000.000 lei:(...)

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 108¹ alin. 1 lit. b), art. 108⁴ și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Busuioceanu în Dosarul nr. 19.562/300/2006 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

b) formularea, cu rea-credință, a unei cereri de recuzare sau de strămutare;(...);”;

— Art. 108⁴: „Amenda și despăgubirea se stabilesc prin încheiere executorie, care se comunică celui obligat, dacă măsura a fost luată în lipsa acestuia.”;

— Art. 108⁵: „Împotriva încheierii prevăzute la art. 108⁴ cel obligat la amendă sau despăgubire va putea face numai cereri de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acestora.

Cererea se face în termen de 15 zile, după caz, de la data la care a fost luată măsura sau de la data comunicării încheierii.

Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”

Autorul excepției consideră că se aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost examinate din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării deciziilor nr. 231 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 1 aprilie 2009, și nr. 547 din 18 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.030 din 21 noiembrie 2005, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b), ale art. 108⁴ și 108⁵ din Codul de procedură civilă.

Curtea a reținut că textele de lege criticate prevăd doar posibilitatea aplicării unor amenzi judiciare, în cazul exercitării cu rea-credință a unor drepturi procesuale, ceea ce corespunde exigențelor art. 57 din Constituție, care instituie îndatorirea fundamentală a cetățenilor de a exercita drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără încălcarea drepturilor și libertăților celorlalți.

De asemenea, textele criticate nu cuprind prevederi de natură să aducă atingere dreptului de acces la justiție și dreptului la apărare. Dimpotrivă, dispozițiile art. 108⁵ din Codul de procedură civilă prevăd că persoana obligată la amendă sau despăgubire poate face cerere de reexaminare, prin care solicită, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii.

Întrucât în cauza de față nu au fost aduse elemente noi de natură să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.282

din 8 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 alin. 1 teza întâi
din Codul civil și art. 673⁵ alin. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 alin. 1 teza întâi din Codul civil și art. 673⁵ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Guță în Dosarul nr. 39.097/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 2.387R din 19 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 39.097/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 alin. 1 teza întâi din Codul civil și art. 673⁵ alin. 2 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Nicolae Guță într-o acțiune având ca obiect o cerere de ieșire din indiviziune cu privire la un bun imobil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că, stipulându-se în Codul civil și în Codul de procedură civilă obligativitatea ieșirii din indiviziune și împărțelii în natură prin formarea de loturi și atribuirea lor, se încalcă dreptul de proprietate al persoanei care nu dorește încetarea acestei situații juridice. Arată că prin cererea de ieșire din indiviziune se dispune asupra întregului bun, avându-se în vedere doar voința unuia dintre coproprietari, încalcându-se astfel dreptul celui alt coproprietar de a dispune de propriul bun.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție. În acest sens, arată că este atributul legiuitorului să stabilească modalitățile ieșirii din indiviziune în situația în care sunt mai multe persoane coproprietare ale aceluiasi bun, prin aceste modalități neîncalcându-se dreptul de proprietate al coproprietarilor cărora nu li se va atribui bunul în natură.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea reglementează

procedura ieșirii din indiviziune a unor persoane care sunt coproprietare ale unui bun și nu conțin norme contrare principiului garantării și ocrotirii, în mod egal, a dreptului de proprietate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 728 alin. 1 teza întâi din Codul civil și art. 673⁵ alin. 2 din Codul de procedură civilă.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 728 alin. 1 teza întâi din Codul civil: *„Nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune.”;*

— Art. 673⁵ alin. 2 din Codul de procedură civilă: *„Instanța va face împărțeala în natură. În temeiul celor stabilite potrivit alin. 1, ea procedează la formarea loturilor și la atribuirea lor. În cazul în care loturile nu sunt egale în valoare, ele se întregesc printr-o sumă în bani.”*

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) teza întâi potrivit cărora proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 728 din Codul civil au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, reținând în Decizia nr. 844 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 7 august 2008, că, de principiu, proprietatea, în majoritatea cazurilor, este pură și simplă. Sunt situații însă când proprietatea este afectată de modalități și prezintă forme speciale. O astfel de modalitate o reprezintă proprietatea comună, cu cele trei forme: coproprietatea, indiviziunea și devălmășia.

Această situație, uneori, nu este avantajoasă pentru proprietari și nici favorabilă pentru exploatarea economică a bunurilor, din cauza dificultății de a se putea exercita toate atribuțiile dreptului de proprietate. De aceea, tocmai în interesul coproprietarilor, art. 728 din Codul civil prevede că *„Nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune”*. Deși art. 728 se referă, în principiu, la partajul succesoral, el se aplică tuturor indiviziunilor, oricare ar fi izvorul lor, astfel că orice proprietar poate cere ieșirea din indiviziune prin partaj, fără ca ceilalți coproprietari să se poată opune. Coproprietarii au însă posibilitatea de a conveni să rămână în indiviziune pe termen de 5 ani, cu posibilitatea reînnoirii acestei convenții la expirarea termenului, potrivit alin. 2 al aceluiași articol.

Așadar, Curtea a reținut că textul art. 728 din Codul civil conține suficiente mijloace de asigurare a respectării normelor constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății private, reprezentând totodată o aplicare a principiului potrivit căruia „Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

În ceea ce privește prevederile art. 673⁵ alin. 2 din Codul de procedură civilă, acestea reglementează reguli procedurale privind împărțea judiciară în acord cu dispozițiile constituționale privind ocrotirea și garantarea în mod egal a proprietății.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 alin. 1 teza întâi din Codul civil și art. 673⁵ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Guță în Dosarul nr. 39.097/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.283

din 8 octombrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (4¹)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (4¹) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Vifor Gheorghe Stănescu în Dosarul nr. 10.488/3/2008 (număr în format vechi 7.478/2008) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind inadmisibilă, întrucât aceasta nu este motivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.488/3/2008 (număr în format vechi 7.478/2008), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (4¹) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**. Excepția a fost ridicată de Vifor Gheorghe Stănescu într-o cauză civilă privind anularea măsurii încetării contractului individual de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul nu indică niciun temei constituțional.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că textul de lege criticat nu contravine Constituției, deoarece acesta reglementează o cale simplificată de încetare a contractului de muncă supus perioadei de probă, justificat de caracterul precar al unui astfel de contract ce nu s-a consolidat decât după expirarea acestei perioade.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, reține că acestea nu conțin norme contrare principiilor constituționale privind munca și protecția socială a muncii. Face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 356/2005.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (4¹) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Vifor Gheorghe Stănescu în Dosarul nr. 10.488/3/2008 (număr în format vechi 7.478/2008) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.287

din 8 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei, excepție ridicată de Adriana Anca Opreș în Dosarul nr. 1.112/296/2009 al Judecătoriei Satu Mare.

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 31 alin. (4¹) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora, „Pe durata sau la sfârșitul perioadei de probă, contractul individual de muncă poate înceta numai printr-o notificare scrisă, la inițiativa oricăreia dintre părți”.

Examinând excepția, Curtea constată că autorul excepției nu indică temeiul constituțional al sesizării, or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate. Ca atare, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește formularea unor motive de neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.112/296/2009, **Judecătoria Satu Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei**. Excepția a fost ridicată de Adriana Anca Opreș într-o cauză ce are ca obiect stabilirea programului de vizitare al minorului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile criticate au o redactare ambiguă ce nu corespunde actualelor necesități sociale, prin aceasta fiind încălcate drepturi fundamentale constituționale, cum este cel privitor la integritatea psihică a copiilor și dreptul la ocrotirea sănătății și protecția copiilor.

Judecătoria Satu Mare apreciază că prevederile art. 43 alin. 3 din Codul familiei nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, ci sunt în deplină concordanță cu prevederile emise ulterior în materie, respectiv Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că măsurile reglementate de acestea au caracter accesoriu în raport cu măsura încredințării copilului, permițând exercitarea în mod direct a supravegherii, ajutorării și îndrumării minorilor, chiar și în ipoteza în care minorul refuză păstrarea legăturilor personale cu părintele căruia nu i-a fost încredințat. Face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 82/2003.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 43 alin. 3 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, având următorul conținut: *„Părintele divorțat, căruia nu i s-a încredințat copilul, păstrează dreptul de a avea legături personale cu acesta, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională.”*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei, excepție ridicată de Adriana Anca Oprîș în Dosarul nr. 1.112/296/2009 al Judecătoriei Satu Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 26 alin. (1) și (2) privind viața intimă, familială și privată și ale art. 49 alin. (1) referitoare la protecția copiilor și a tinerilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 43 alin. 3 din Codul familiei reglementează dreptul pe care îl are părintele căruia nu i s-a încredințat copilul de a păstra legături personale cu acesta, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională.

Curtea constată că prevederile art. 43 alin. 3 din Codul familiei au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 82 din 25 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 26 martie 2003, Curtea a reținut că textul de lege dedus controlului instituie termenul de drepturi ale părintelui divorțat căruia nu i s-a încredințat copilul. Astfel, acesta păstrează dreptul de a avea legături personale cu copilul și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională în opoziție cu terțele persoane și alături de celălalt părinte, căruia i s-a încredințat copilul.

Totodată, părintele căruia nu i s-a încredințat copilul este debitorul obligațiilor corelative drepturilor recunoscute de lege, fiind ținut să asigure alături de fostul său soț, tot în calitate de părinte, realizarea efectivă a drepturilor conferite acestuia de lege. O atare conduită cooperantă este impusă de împrejurarea că drepturile menționate constituie, în realitate, mijloace pentru îndeplinirea obligațiilor pe care le are orice părinte față de copilul său și care subzistă atât timp cât părintele nu este decăzut din drepturile părintești.

Curtea constată că susținerea potrivit căreia art. 43 alin. 3 din Codul familiei contravine prevederilor constituționale consacrate de art. 26 alin. (1) și de art. 49 alin. (1) nu poate fi reținută, cu atât mai mult cu cât reglementarea criticată instituie o modalitate prin care autoritățile publice își îndeplinesc obligațiile de a respecta și ocroti viața intimă, familială și privată, constituind totodată o componentă a regimului special de protecție și asistență a copiilor și tinerilor în realizarea drepturilor lor. În ceea ce privește încălcarea art. 26 alin. (2) din Constituție, este evident că prin persoana fizică îndreptățită să dispună de ea însăși și fără a încălca drepturile și libertățile altora legiuitorul constituent a avut în vedere persoana fizică cu capacitate deplină de exercițiu și experiență de viață, care are posibilitatea de a-și valorifica acest drept în deplină cunoștință de cauză, ceea ce nu se regăsește în persoana unui minor, lipsit de capacitate de exercițiu.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.296

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (5)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ionel Letcanu și Manuela Letcanu în Dosarul nr. 4.294/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.294/4/2008, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.** Excepția a fost ridicată de Ionel Letcanu și Manuela Letcanu într-o cauză civilă având ca obiect pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act de vânzare-cumpărare a unui apartament.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că modificarea Legii nr. 10/2001 prin Legea nr. 247/2005, ulterioară încheierii convenției părților, încalcă dispozițiile art. 21 și 44 din Constituție, deoarece se îngrădește dreptul de a avea acces la justiție pentru valorificarea drepturilor decurgând dintr-o convenție încheiată anterior intrării în vigoare a acestei modificări. Fac referire la cauzele *Rotaru împotriva României*, 2000, și *Sunday Times împotriva României*, 1979, și arată că, interpretând dispozițiile art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că, pentru a-și apăra drepturile civile în mod efectiv, iar nu doar teoretic, orice persoană are dreptul să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabilă să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că în argumentarea excepției autorii au plecat de la o premisă greșită constând în absolutizarea exercițiului prerogativelor dreptului de proprietate,

făcând abstracție de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora „*conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege*”, ca și de acelea ale art. 136 alin. (5) care consacră caracterul inviolabil al proprietății private „*în condițiile legii*”.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următorul conținut: „(5) *Sub sancțiunea nulității absolute, până la soluționarea procedurilor administrative și, după caz, judiciare, generate de prezenta lege, este interzisă înstrăinarea, concesiunea, locația de gestiune, asocierea în participațiune, ipotecarea, locațiunea, precum și orice închiriere sau subînchiriere în beneficiul unui nou chiriaș, schimbarea destinației, grevarea sub orice formă a bunurilor imobile — terenuri și/sau construcții notificate potrivit prevederilor prezentei legi.*”

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 20 alin. (2) privind tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și ale art. 44 alin. (1) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată. Totodată, consideră că prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 reglementează sancțiunea nulității absolute a tuturor actelor juridice de înstrăinare sau grevare cu sarcini a bunurilor imobile notificate potrivit prezentei legi până la soluționarea procedurilor administrative sau judiciare generate de această lege.

Curtea constată că această interdicție temporară de înstrăinare sau grevare cu sarcini, până la soluționarea

procedurilor administrative sau judiciare, a terenurilor și/sau a construcțiilor pentru care s-au formulat notificări persoanelor juridice deținătoare, are ca scop stabilitatea raporturilor juridice și siguranța circuitului civil. De altfel, prevederile de lege criticate sunt în deplin acord cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Reglementând prin norme imperative această interdicție, este evidentă intenția legiuitorului de a preveni apariția unor situații juridice neclare cu privire la bunurile imobile notificate potrivit prevederilor acestei legi, care

fac obiectul unor proceduri administrative sau judiciare de restituire.

De asemenea, în prezenta cauză, Curtea nu poate reține nicio încălcare a dreptului de acces liber la justiție. Mai mult, autorul și-a exercitat acest drept prin formularea acțiunii având ca obiect pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act de vânzare-cumpărare a unui apartament. Împrejurarea că instanța de judecată se va pronunța luând în considerare prevederile imperative ale art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 nu poate fi reținută ca o încălcare a dispozițiilor constituționale privind liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ionel Letcanu și Manuela Letcanu în Dosarul nr. 4.294/4/2008 al Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.326

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1337 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1337 din Codul civil, excepție ridicată de Gheorghe Biriu în Dosarul nr. 13.822/301/2008 al Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că dosarul se află la al doilea termen de judecată. La primul termen din data de 17 septembrie 2009, partea Societatea Comercială „Tabros Impex” — S.R.L., reprezentată prin avocat Dănuț Done, a solicitat acordarea unui nou termen de judecată, deoarece avocatul titular al contractului de reprezentare în fața Curții Constituționale, domnul Ioan Gheorghe Bârsan, se afla în

imposibilitatea de prezentare ca urmare a unor probleme de sănătate.

Partea Societatea Comercială „Tabros Impex” — S.R.L. a depus note scrise prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1337 din Codul civil.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că reglementarea criticată nu contravine normelor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 13.822/301/2008, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1337 din Codul civil**, excepție ridicată de Gheorghe Biriu într-o cauză având ca obiect judecarea unei acțiuni în pretenții.

În motivarea excepției, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 1337 din Codul civil încalcă dreptul de proprietate privată, precum și principiul constituțional al egalității în drepturi, deoarece „dă posibilitatea unor părți de rea-credință să obțină

venituri necuvenite, legalizând îmbogățirea fără just temei”. De asemenea, în opinia autorului excepției, textul de lege criticat „acordă o protecție sporită cumpărătorului față de vânzător, în ciuda faptului că acesta nu este în culpă”.

Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1337 din Codul civil, excepție ridicată de Gheorghe Biriu în Dosarul nr. 13.822/301/2008 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 434899

